

BİR

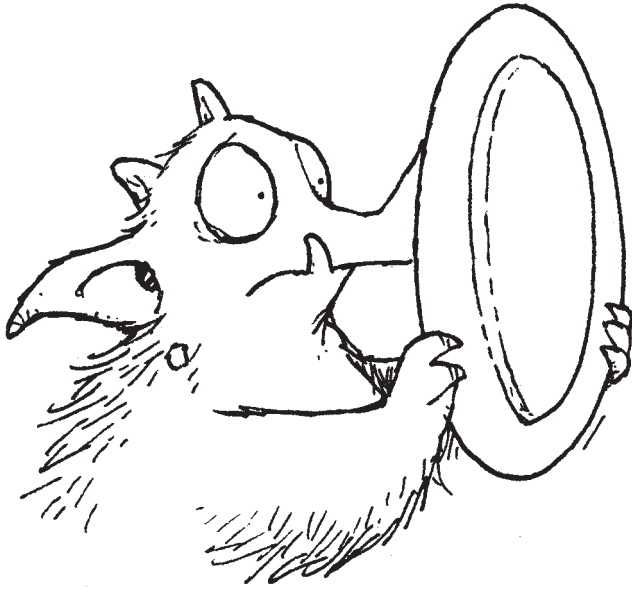
Mutlu Yıllar
(Sekizde - Bir - ve - de - Sekiz Yaş)

Gormik, daha güneş Bezelye Tepesi'nin üzerine doğarken uyandı. O geceki kırk ikinci uyanışıydı. Yine de az da olsa uyuyabilmişti ya, o bile şaşılacak şeydi. Bugün Gormik'in yaş günüydü! Üstelik herhangi bir yaş günü değildi. Gormik Gumbür, sekizde-bir-ve-de-sekiz yaşını bitiriyordu. Onun için sekizde-bir-ve-de-sekiz yaşında

olmak, nihayet gerçek bir canavar olmak demekti.

Artık gerçek bir canavar olduğuma gore acaba bende neler değişti? diye düşündü Gormik yatağında doğrulurken. *Herhalde babam kadar olmuşumdur. Yok, daha da çok buyümüşümdür! Eminim kafamda yüz tane boynuz vardır; köpekdişlerim kütük kadar olmuştur. Penelerim de yerleri süpürüyordur!* Bunları görmek için sabırsızlanıyordu. Yataktan atlayıp Canavarane Harika Őeyler Sandığı'nı karıştırmaya başladı. Sandıktan çıkan kaval kemiğiyle bir paket kuru fare yemişini savurup büyük, gümüş bir tabak çıkardı. Canavarlar ayna kullanmazdı (ünkü çoğu canavar aynada kendi yansımasına bile bakamayacak kadar korkunçtu). Gormik, yaş gününde ne kadar canavarsı olacağını görebilmek için tam iki gününü o tabağı

parlatmakla geçirmişti. Tabağı suratına tutup baktı. Ne tuhaf, yüz tane boynuz filan göremedi. Köpekdişleriyle pençeleri de yoktu.

*Belki de tabağı iyi parlatamamışım*dır, diye düşündü Gormik. Aşağı inip oradaki parlak tavalara bakmaya karar verdi. Odasından dışarı fırlayıp koca merdivenleri

hoplaya zıplaya indi. Tam mutfağa doğru koşuyordu ki...

DOMP!

Gormik, babasına toslamıştı! Kafasını kaldırdığında, Grumbor'un kendisine tepeden baktığını gördü. Babası kocaman, korkunç bir canavardı. Gerekenden iki kat daha fazla normal dişi, köpekdişi ve boynuzu vardı. İki yıl üst üste *En Çok Köy Yıkıp Geçmiş Canavarlar Canavarı Ödülü*'nü almıştı. Bir keresinde de öyle bir kükremişti ki, bütün bir inek sürüsünü telef etmişti.

“Ben de seni arıyordum,” dedi Grumbor, elli tane kaya elli tane çekiçle dövülüyormuş gibi çıkan sesiyle. “Eee,

sekizde-bir-ve-de-sekiz yaşımda olmak nasılmış?”

“Küçükümüş,” diye mırıldandı Gormik. Neden hâlâ babasının ayak parmaklarından bile küçük olduğunu anlayamıyordu. Mutfağa daldığında annesi Mogra kahvaltı hazırlıyordu. O da her zamanki kadar iriydi! Yani bahçedeki kulübe kadar. Ama ondan daha tüylü ve pembe renkliydi.

“İyi ki doğdun, Gormik! Yavru köpekli krep yapıyorum. O hazır olana kadar keçili süt içmek ister misin? Keçileri daha bu sabah taze taze sıktım,” dedi.

“Neler oluyor? Neden ikiniz de hâlâ büyüksünüz? Daha doğrusu ben neden hâlâ küçüküm? Artık sekizde-bir-ve-de-sekiz yaşımdayım!” dedi Gormik umutsuzlukla. Grumbor öyle bir kahkaha patlattı ki, duvarlarda çatlaklar oluştu.

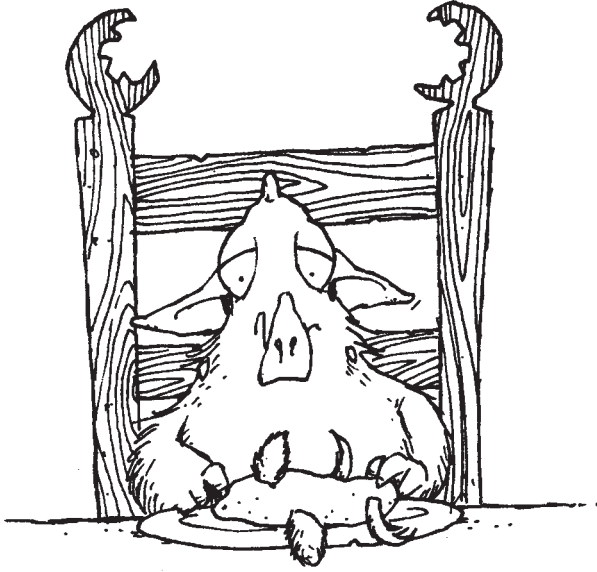
“Canavar olabilmek için bir yaş günü yetmez ki,” dedi. “Yoksa sabah kalktığında benim kadar olacağını mı sanmıştın?”

“Şey, ben... yoo,” diye yalan söyledi Gormik aniden utanarak.

“Ah, Gormik, bir gecede canavar olunmaz ki. Bu yıllar sürer. Büyümek için bu kadar sabırsızlanma,” dedi Mogra, ona krepini uzatırken. “Al, seninkinin içine fazladan bir köpek yavrusu koydum.”

“Teşekkürler,” dedi Gormik cılız bir sesle. Aptallığına inanamıyordu. Bu, hayatının en berbat yaş günüydü! Bütün günü mahvolmuştu. Bunları düşünerek yere çöktü.

“Yemeğini yesen iyi edersin,” dedi ağzına beş krep birden atan Grumbor. “Tepenin öteki tarafında kuvvete ihtiyacın olacak.”

“Tepenin öteki tarafı mı?” dedi Gormik, tüylü mavi dudağı heyecandan titreyerek.

“Aa, söylemedim mi?” dedi Grumbor, yüzünde canavarca bir gülümsemeye.

“Bugün seninle balık tutmaya gidiyoruz.”